

LUCIE

**Čím méně náhražek a chemikálií,
tím lepší výsledek**

TEXT: HONZA PRŮŠA, FOTO: ROMAN ČERNÝ, LIVE FOTO: JAN NOŽIČKA

Skupina Lucie oslavila čtyřicáté narozeniny ve výborné formě. Odehrála dva klubové koncerty v Londýně a na konci roku 2025 šňůru po největších tuzemských halách. Kromě toho se jí podařilo ustát odchod Davida Kollera a přivítat nové členy, Viktora Dyka a Štěpána Smetáčka. Dokonce se zdá, že jim změna sestavy prospěla, jako by z pódia zmizelo napětí a dostavila se opravdická radost ze hraní. S kluky jsme se potkali v jejich zkušebně a pobavili se o tom, jak vlastně píšou písničky, odkud k nim přicházejí nápady i jak moc se nechávají inspirovat svými hudebními vzory.



Máte za sebou šňůru ke 40 letům skupiny. Ta měla kromě oslav výročí ukázat, jak bude Lucie fungovat s novým zpěvákem. Jak to z vašeho pohledu dopadlo?

Robert Kodým: Rok 2025 byl pro mě z hlediska muziky úplně nejlepší ze všech let, co si pamatuji. S Lucií jsme nahrávali první singl, připravovali jsme první vystoupení v Oxu. Potom jsem jel s Wanastovejma Vjecma festival Hradu a kamarádi z Lucie přišli jako hosté, zahráli jsme tři písně, rozloučili jsme se s Ozzyem a pak už byl podzim a přišla hlavní lahůdka – Lucie 40 let. Byla to spousta práce a zodpovědnosti, ale bylo to úžasné a jsem za to moc rád.

P.B.CH. Kromě toho, že tady dnes slavíme Viktorovy narozeniny (rozhovor se odehrával v den narozenin Viktora Dyky, pozn. redakce), tak slavíme i to, jak Viktora a Štěpána veřejnost skvěle přijala. Dopadlo to jako ve snu.

Umění a muzika je odrazem doby.

Mluvíli jsme o tom, že vaše děti hrály a zpívaly ve Snu. Je pravda, že se tenkrát na desku málem nedostal?

P.B.CH.: Nakonec jsme ho na desku dali až na konec jako bonus.

RK: Jednomu z nás to vadilo nejvíc.

MD: Gramofirma ho tam ale chtěla.

RK: Připadalo nám, že *Sen* není dramaticky dostatečně reprezentativní pro naši rockovou a částečně grungeovou desku. Kdybych takhle velice popovou, měkhoučkou, pomaloučkou a hodňoučkou píseň napsal já, Michal, P.B.CH. nebo

David, tak by se ani náhodou na desku nedostala. Víím přesně, co by kdo řekl a jak by ji smetl ze stolu. Ale tím, že ji napsal Ivan Král, kytarista Patti Smith a Iggyho Popa, tak ať řekl cokoliv, bylo to pro nás svatější, než kdyby ten názor vznikl v úzkém kruhu kapely. Ale stejně jsme *Sen* odsunuli až na konec desky a ještě jsme tam udělali patnáctivteřinovou pauzu, aby si písně nikdo nevšímal. Což mi z dnešního hlediska, když si daleko lépe uvědomuji, co je to rocková mainstreamová kapela, přijde úsměvný.

P.B.CH.: Michal Běloušek a Viktor Mráz z B&M Music říkali, že se za *Sen* skupina zbytečně stydí a trochu ji podceňuje. Jako první klip udělali *Vona říká jó*, následně pak skupina nasadila *L'auru* a *Sen*.

VD: Je to nadčasový song.

P.B.CH.: Shodou okolností je to asi Viktorova nejoblíbenější věc.

VD: Já *Sen* miluji odjakživa. Poprvé, když jsem viděl ten černobílý klip v televizi, jak je tam ta holčička na tom povozu, úplně mě to dostalo.

MD: A ten text je tak romantický, že s ním byl taky problém. Proto je klip takhle kontrastní. Vraždí se tam, opékají se psi. Muselo se jít proti tomu textu.

RK: Byla v tom velká dávka cynismu. Na té písničce je unikátní, že tam je v historii české a slovenské populární hudby poprvé použitý hudební nástroj, kterému se říká e-bow neboli elektronický smyčec, a to je dobře, protože ten kytarista, co to tam nahrál, dlouho obdivoval píseň *Heroes* a říkal si: jak to, že ta kytara zní, jako by na ní hrál někdo elektrickým smyčcem.

Tu *Heroes* máte hodně rádi, co? Protože pak...

MD: Co pak?

RK: Počkej, co pak?

P.B.CH.: Tomu říkám nahrávka na smeč.

RK: Řekni, cos myslel.

Myslel jsem na to, že *Heroes* citujete v úvodu *Takhle tě mám rád*.

Kdyby „Sen“ nenapsal Ivan Král, na desku by se nikdy nedostal.

RK: Ano, je tam kytara v tom stylu. Ale stejně tak *Heroes* inspirovala píseň *Muchomůrky bílé* nebo jednu píseň od skupiny Garáž a tato píseň od skupiny Garáž zas inspirovala mě pro napsání písně *Panic*, který je tedy také inspirovaný písní *Heroes*. A pak je malinká předešlka a mezihříčka v písni *Takhle tě mám rád*, inspirovaná písní *Heroes*. Ten protažený tón, ten jeden protažený tón, by se dal najít ve spoustě nahrávek Lucie a Wanstowich Vjecy.

Člověk má občas pocit, že některé písničky píšete tak, že myslíte na nějakou jinou kapelu nebo tam chcete použít nějakou citaci. Je to tak?

RK: Třeba na konci písně *Amerika* hraju na koncertě dvě jasné citace z písně *Voodoo Child* od Jimiho Hendrixe. V hudebních aranžích existuje různé kódování, kde se takhle schválně něco někde zalochtá. A také to vede k nevědomým inspiracím. Všechno, co jsme kdy slyšeli, je v podvědomí a najednou zjistíš, že jsi napsal píseň, ale že ten refrén, ten úplný začátek refrénu, není zcela nepodobný třeba písni *Sladké mámení* z filmu *S tebou mě baví svět*.

VD: Jsme houby. Jako umělci, tvůrčí osobnosti nasáváme všechno kolem sebe a všechno se to smíchá.

Já neříkám, že je to špatně.

MD: Rozhodně to není záměr. Ale nikdy nemůžeš poručit svému mozku. Tvorba je tak specifická věc. Mám to tak, že si improvizuju, hraju si. Zvolím si směr, jestli to má být smutné, veselé, rychlé,

Jsme houby. Jako umělci, tvůrčí osobnosti nasáváme všechno kolem sebe a všechno se to smíchá.



pomalé, to vychází z textu nebo filmu, ke kterému to píšou.

Vždycky se vypráví, že *Amerika* byla napsaná tak, aby zněla jako Neil Young.

MD: To řekl David v nějakém rozhovoru. Ale ono to jako Neil Young nezní. Když máš někomu popsat, jak to cítíš, tak mu to potřebuješ říct. Sedíte ve studiu, něco skládáte. Kolega muzikant se zeptá: jakou tam chceš kytaru? A ty mu řekneš: zahraj mi tam něco jako Neil Young. Myslíš tím melodickou věc, rytmické akordy, dvanáctku. Řekneš Neil Young a rozumíte si, ale není tím myšleno, že budeš hrát citaci Neila Younga, jen rychle popíšeš určitý styl.

RK: Já jsem si dokonce vždycky říkal, že se David musel splést a že místo Bob Dylan řekl Neil Young. Protože ta písnička

má velice podobné akordy jako *Knocking on Heaven's Door*. Což je pro mě zřejmě největší hit z celé zeměkoule, jaký kdy byl napsán. Svého času jsem hledal, jestli u Neila Younga najdu něco, co by mi *Ameriku* připomínalo, ale nenašel jsem to. Ale ten vibe, jako v *Knocking on Heaven's Door*, to tam je. Taky druh takového dojetí a pohnutí a melancholie a štěstí zároveň. Je dobré nechat se inspirovat takovými věcmi.

P.B.CH.: Když ve studiu Sono natáčel David Bowie, tak jsem vyzvídal, jak pracuje. Dozvěděl jsem se, že tam pořád lítal po studiu a říkal kytaristovi věci jako: hele, teď mi tady zahraj něco jako *Hotel California*, sólo v takovém duchu. Pořád něco takhle přirovnával. A je to normální domlouvací proces všude na světě.

Mluvíli jsme o *Americě* a filmové hudbě. Michal Dvořák v devadesátkách napsal hudbu k několika filmům, dělali jste různé znělky a reklamy.

RK: Já ne. Oni si založili firmu Cox, ještě s Davidem Sísem, a dělali takovýhle věci. A já jsem dělal Wanastowi Vjecy.

MD: Já jsem se podílel na hudbě k filmům *Amerika*, *Báječná léta pod psa*, *Mrtvej brouk*, *Love Lies Bleeding* (USA), *Zapomenuté světlo*, *Poslední přesun* a dalších. Kluci dělali *Aby si lidi všimli* s Vládou Kvasničkou, ale něco jsme dělali s Viktorem Polesným ještě za sociku.

RK: Byl to dokument o drogách (*Poločas rozpadu*, poznámka redakce). Hraje tam Martin Dejdar a k tomu jsme dělali hudbu my dva a Jirka Lamoš, který byl tenkrát tak trochu člen Lucie.



To, co lidé konzumují, jim roztříští názor na cokoliv. Nemůžou vzniknout unikátní osobnosti, protože jsou všichni zprůměrovaní.

MD: Pak přišly devadesátky, všechno bujelo, všichni zkoušeli všechno. S Lucií jsme občas prodali nějaký nápad pro reklamu, ale už přesně nevím, co to bylo.

RK: Ještě za sociku jsme dělali jednu reklamu. Točili jsme ji v klubu Rokoska. Bylo to na univerzální čistící prostředek HIT se svěží vůní zeleného jablka pro dokonalý úklid, svěží a čistotou domácnost. Hudbu ale složil Pavel Větrovec, ten kytarista, který natočil *Kuře v hodinkách*.

MD: Já jsem dokonce dělal s Vrtulníkem (Michal Viktořík, poznámka redakce) reklamu na Barvy a laky. (začne rapovat) Chalupu pro vás / a pro tebe taky / bezvadná firma / barvy a laky.

Nebere dneska muzikantům takovou práci AI?

MD: Jednoznačně bere. Nejen muzikantům, ale i grafikům nebo animátorům. AI už je tak daleko, že se v ní tvoří. Teď jsem četl, že bude premiéra nějakého filmu, který kompletně dělala AI. V té reklamní branži je to takhle už z 90 %.

RK: Jestli to nesouvisí s celosvětovou vleklou krizí populární hudby. Za posledních deset let se neobjevili tak úžasní muzikanti jako v 60., 70., 80. nebo 90. letech. Hudba je teď spíš sociální jev nebo kulisa do výtahu. Je smutné, když se podíváš na poslední Grammy, ale minulý

něco skvělého vytvořit. Vem si třeba jen, jaké nadčasové generační hymny vytvořilo v devadesátých letech těch pět nejslavnějších grungeových kapel. (Nirvana, Pearl Jam, Soundgarden, Alice in Chains a Stone Temple Pilots). Teď jsme v půlce 20. let a tak čekám, že se něco stane a nastartuje. Kdyby třeba 30. léta mohla být hudebně tak úžasná jako devadesátky nebo šedesátky, to bych si moc přál.

VD: Umění a muzika je odrazem doby. A jelikož internet spustil vlnu toho, že se z nás stávají bytosti typu kdo si hraje nezlobí, všichni, už od děcek, jsou k tomu přisátí. Potom to vypadá takhle. Málo kontaktu s přírodou a se skutečným světem.

RK: I zdravotně je to špatně. Lidské tělo není stavěné na to, aby tolik hodin denně sedělo nebo leželo.

MD: V tomhle atomizovaném prostředí nemůže vyrůst výrazná osobnost. Děti dostávají miliardy informací za vteřinu. Tak silná hudební emoce, jako dokázal vytvořit Michael Jackson nebo U2 nebo Police, to vyžaduje koncentraci, určitý způsob myšlení, vytvoření si vlastního stylu. Osobitost. A právě tu dnes i nejsilnější osobnosti ztrácejí. Dneska je všechno možné, všechno je správné i nesprávné. Na všechno může být tisíc názorů. A lidé pak moc nevědí, jak formovat svůj vlastní názor na cokoliv. Protože to, co konzumují, jim to úplně roztříští. Nemůžou vzniknout



My jsme si vždycky poslechli celou desku. Generace po nás si aspoň poslechly písničku. Dneska si neposlechnou ani tu písničku, protože je na ně dlouhá.

unikátní osobnosti, protože jsou všichni zprůměrovaní. Co dnes každý chce? Mít nejvíc lajků. To znamená, že se musíš lidem zavděčit a stát se jedním z nich, abys jim byl po chuti.

Není to podobné, jako když chceš být velká kapela, na kterou přijde co nejvíc lidí, a na koncertech hraješ písně, které se líbí co nejvíc lidem?

MD: Takový ten prvoplánový ultrapop je možná něco podobného. Ale to tu bylo i v 60. nebo v 80. letech. Mám ženu DuKu (DJ Lucca, známka redakce) a v té muzice pro party people se dělá hudba na jeden večer. Jsou to samozřejmě remixy, ale můžou zaznít jen

MD: My jsme si vždycky poslechli celou desku. Generace po nás si aspoň poslechly písničku. Dneska si neposlechnou ani tu písničku, protože je na ně dlouhá. Písničky se zkracují, dělají se na dvě a půl minuty. Ale už i to je teď strašně moc.

RK: Na těch svých milovaných deseti letech si vážím toho, že už v padesátých letech s Elvisem Presleym vznikly písně, které se staly výpovědí, která dokáže oslovit i v jiné době. V devadesátých letech to byla Nirvana a *Smells Like Teen Spirit*. To je generační hymna. A tak apelují především na mladé generace: sakra, už se taky nějak vycajchnuňte, přátelé.

P.B.CH.: Dnes jsem poslouchal píseň *An-*

na základě čeho? Kde jsou ta měřítka, ty hodnoty?

RK: Teď si říkám, že když si člověk přečte ten rozhovor, bude si říkat: hele, ti brblají, jak starý dědkové, že mladá generace už není to, co to dřív bejvávalo.

Má to vliv na to, jak píšete nové písničky?

RK: Mně to ovlivňuje tak, že když se podívám na ingredience své hudební kuchyně, tak vím, že je tím lepší výsledek, čím méně použiji různých náhražek a chemikálií. Vysoká gastronomie může vznikat pouze při použití těch nejlepších, nejčerstvějších a nejzdravějších surovin.

Jak jste na tom s připravovanou deskou *R.A.D.O.S.T.*? Kolik materiálu už máte připraveno?

RK: Jenom hudebních nápadů mám asi 240. Nejsou to celé písně, většinou jen takové skici. A pak mám texty a těch je asi tisíc. Vždycky jdu spát, v noci se vzbudím a slyším nějaký text. Tak si ho zapíšu. Každý den. Teď bych vám mohl hodinu číst, co jsem napsal za posledních 14 dní.

MD: Toho se právě bojím.

RK: Když sedím a píšu text, nebo ho občas diktuju do mobilu, protože to je rychlejší než psaní, abych něco nezapomněl, tak se cítím strašně dobře a hrozně skvěle. Teď jsem nad tím přemýšlel, že by mi možná stačilo, kdybych byl jenom veršotepec. Nedávno měl narozeniny Mirek Donutil. Říkal jsem si, že mu napíšu básničku. Asi hodinu jsem ji psal, udělalo mu to radost a já jsem celou tu hodinu přemýšlel nad tím, jak moc mi to dělá dobře. Jako by mi někdo píchnul do žíly hormony radosti a štěstí.

V jednom rozhovoru jsi popisoval, že máš někdy pocit, že za tebou ta slova přicházejí sama. A ty to jen zapisuješ.

RK: Někdy toho přijde seshora už hodně hotového, ale někdy tam musím vkládat i dost řemesla. Přemýšlel jsem nad tím a můžu říct jedině to, že to nepřichází zepředu, zezadu, zleva, zprava ani zespoda. Vždycky je to seshora. To je vše, co k tomu umím říct.

VD: Mám to úplně stejně, co se textu týká. Vlastně i melodie, ty taky chodíš shora. A pak přijde finalizace a ta je zevnitř. Je to zvláštní, jako kdyby se nad tebou zjevila



Pozoroval jsem kosa, který si zpíval melodii Máme se rádi / nemáme se rádi. Když to zopakoval dvakrát, tak jsem si říkal, sakra, vždyť jsem střízlivej.

nějaká múza a jako by ti to pouštěla přímo do hlavy. Je to strašně zvláštní pocit.

RK: Takový paranormální jev.

MD: Ke mně to chodí zevnitř. Hudbu vnímám jako barvy. A vzniká tak, že si představuju pocity a emoce, které se snažím nejdřív jakoby neuměle vytesat nějakým tónama. Nebo ohraničit. Nebo popsat tu emoci hudbou. A pak ji rozvíjím. Jako sochař. Hudbu tak nějak modeluju, jako když dělám s hlínou. Nejdřív mám hrubý obrys, do kterého se zachytí první pocit, kterým chci tu emoci dostat do muziky. Pak ji oplácávám dalšími nástroji, téma aranžerským finesama.

Když chceš energii, tak tam dáš víc bubnů, když to chceš víc prosvítit, tak tam dáš nějaký krásný vejšky, třeba smyčce. I u textů mám pocit, že to přichází zevnitř. To je zvláštní. Texty se většinou snažím popsat situace, které jsem zažil. Nebo emoce, které se mi někdy honí hlavou. Vlastně jsem o tom takhle nikdy nepřemýšlel. Možná je to takový přetlak. Někdy si potřebuji sednout a jít si zahrát na piano. Po dnu plném stresu, ale i po hezkém zážitku. A zas to jde spíš zevnitř ven, výstřik emocí do kláves.

VD: Před pár dny jsem takhle hrál na

kytaru. Bydlíme na krásném místě, už bylo šero, smrákalo se. Máme celou prosklenou stěnu a za ní, na vrcholku tují, skákal nějaký pták. Říkal jsem si, že to zkusím zahrát. A vznikla docela hezká věc. Hudebně jsem zkoušel na kytaru zahrát to, co vidím, inspirován přírodou.

MD: My jsme, Roberte, chodili psát do přírody, víd?

RK: Třeba text k písničce *Až tě potkám* z desky *Černý kočky, mokré žáby* vznikl na hoře Říp.

Dřív jsi taky říkal, že píšeš texty v tramvaji..

RK: Jo, když jsem jezdil tramvají. Ale podobné je to i v autě. Ten princip, že něco jede, hýbe se prostor a čas. Řekl bych, že to mozek vyladí do nějakých vln, kde lépe funguje tvorba.

Jak to máš s psaním ty, P.B.CH.?

P.B.CH.: S tou přírodou se mi to hezky poslouchá. To bych podepsal. Ale znám to i z opačného pohledu. Asi před osmi lety mě znepokojilo, když jsem byl na jaře na zahradě. Lítal tam kos a najednou si zpíval melodii *Máme se rádi / Nemáme se rádi*. Když to zopakoval dvakrát, tak jsem si říkal, sakra, vždyť jsem střízlivej. A skutečně, ten kos zpíval tuhle melodii.

Fakt se to stalo. Přísahám. A pak jsem si vzpomněl, že Smetana poslouchal, jak teče Vltava, jiní skladatelé poslouchali, jak třeba zpívají sýkorky. Nejhorší je, když se člověk uzavře do sebe a říká si: teď musím něco složit. A někdy to tak bohužel bylo. Gramofirmy nás nutily: musíte skládat hity. A to se člověk neuvolní, nesplyne s volností ani s přírodou.

RK: Někdy má člověk úzkosti a deprese a nenapíše za měsíc třeba vůbec nic.

P.B.CH.: Na hudbě je dobré, když není úplně dokonalá. Michal dělal sochy z lipového dřeva, je fakt hodně šikovný. A jednou vytvořil krásnou sochu, obličej, opravdu to mělo energii. A pak na ní ještě pracoval a vyhladil ji do takové dokonalosti, že už to nebylo ono. Takhle je to i s muzikou. Když se ty věci moc vyšperkují, už to není ono. To je častá chyba dnešní doby.

MD: Chemická laboratoř.

RK: Je to jako s tou vysokou gastronomií. Když to přešperkuješ, dopadne to, jako když kočička s pejskem vařili dort. ●



jednou. Lidé si to pamatují, znají to a podruhé už to neberou. Tak uvažuje celá společnost. Jeden slavný producent řekl asi před 20 lety, že se hudba stává pytlíkem na rohlíky. Její funkcí je maximálně donést domů a vyhodit. Hudba ve společnosti absolutně devalvovala. Stala se služebníkem do výtahu, nosičem reklamy, byla všude a bylo jí moc. Lidé nevnímají hudbu déle než 15 vteřin, tak dlouho se swipeuje. Má to tu výhodu, že znají všechno od Led Zeppelin přes Patti Smith až po Depeche Mode. Ale znají z toho 15vteřinové fragmenty. To je šílený.

VD: Dřív hudba fungovala jako probouzeč emocí. Dneska je to všechno unifikované a studené.

děle od skupiny Wanastowi Wjacy a ona má pět minut! To by dneska neprošlo. Je to singlová věc, kterou hrají v rádiu a ona má stopáž 5:18. Když si pustíš starší věci, tak mají tři, čtyři, pět, šest i sedm minut. Teď mi psali z Ameriky, kam posílám hudbu, ať se soustředím na to, že mám přesně tři sekundy zaujmout. Dál už si to nikdo neposlechne. Děláš se s nějakou písničkou, máš tam delší předeheru a tak můžeš počítat s tím, že si to v Americe nikdo neposlechne.

VD: To je ta tendrová hudba. Dnešní mládež přistupuje k hudbě, která se jí líbí nebo nelíbí, podle prvních pár vteřin. Líbí – nelíbí. Zaujme – nezaujme. Je šílené, jak je doba zrychlená. Už nechť jí probouzet emoce. Baví – nebaví, ale